

Arrest

nr. 208 670 van 3 september 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 4 juni 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 mei 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 juni 2018 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 2 juli 2018.

Gelet op de beschikking van 23 juli 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 augustus 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”, waarbij zijn huidig volgend verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidig volgend verzoek om internationale bescherming steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn vorig, eerste verzoek om internationale bescherming heeft uiteengezet, namelijk het feit afkomstig te zijn uit en problemen te hebben gekend in het dorp Gandarshe, gelegen in het district Merka van de Somalische provincie Lower Shabelle.

Verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 198 861 van 29 januari 2018 omdat zijn asielaanvraag ongeloofwaardig is. In het arrest wordt o.a. vastgesteld en geoordeeld dat aan verzoekers voorgehouden herkomst uit Gandarshe, en derhalve aan de door hem aangehaalde problemen met Al Shabaab die zich daar zouden hebben afgespeeld, geen geloof kan worden gehecht.

Ter ondersteuning van zijn huidig volgend verzoek om internationale bescherming legt verzoeker bijkomende verklaringen af en volgende documenten neer: een getuigenis van twee bewoners van Gandarshe, geboortecertificaten en nationaliteitsbewijzen van zijn echtgenote en drie kinderen, en een huwelijkscertificaat.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielverzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoekers vorig, eerste verzoek om internationale bescherming bij voormeld arrest van de Raad werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van zijn huidig volgend verzoek om internationale bescherming geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen of die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoonde in zijn land van herkomst persoonlijke problemen te hebben (gekend). Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het volharden in de bewijswaarde van de door hem neergelegde documenten, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.

Verzoeker betwist en bekritiseert op algemene wijze, doch hij ontkracht, noch weerlegt en werpt geen ander licht op de motivering in de bestreden beslissing waar met betrekking tot de door hem aangebrachte documenten wordt vastgesteld:

"In kader van uw huidige verzoek om internationale bescherming, legt u volgende documenten neer: een getuigschrift waaruit blijkt dat 2 bewoners uit Gandarshe verklaren dat u in Gandarshe woonachtig bent, een huwelijkscertificaat, geboortecertificaten en nationaliteitsbewijzen van uw echtgenote en uw drie kinderen. Ten eerste wordt opgemerkt dat deze documenten allemaal in maart 2018 opgesteld en afgeleverd werden in Mogadishu, terwijl u op dat moment in België verbleef. Daarenboven vermeldde de RVV in haar arrest reeds dat "...een document slechts één element in het asielrelaas (is) en hangt de bewijswaarde af van de asielzoekers verklaringen en andere objectieve criteria..." (arrestnr. 210.582, p. 11). Verder stelt de RVV dat "verzoeker gaat er aldus aan voorbij dat de louter neergelegde documenten op zichzelf niet vermogen de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen" (arrestnr. 210.582, p. 11). Bovendien stelt de RVV dat "er nog steeds geen erkende bevoegde burgerlijke autoriteit is in Somalië om documenten van burgerlijke stand af te leveren, dat sinds de start van de burgeroorlog in 1990 de meeste archieven werden vernietigd en dat de weinige archieven die niet zijn vernield, nu in handen zijn van individuen of om een andere reden niet terug te vinden zijn en dat er geen archieven, kopieën of originele documenten voorhanden zijn die gebruikt kunnen worden als referentiemateriaal bij het opstellen van (identiteits)documenten. Daarenboven bekleedt Somalië in 2015 de voorlaatste plaats in de Corruption Perceptions Index en voert Somalië tussen 2008 en 2013 de Failed States Index aan" (arrestnr. 210.582, p. 11). Ten slotte kan nog worden opgemerkt dat u tijdens uw eerste verzoek een document (Somalische identiteitskaart) voorlegde waarop stond dat u geboren bent te Mogadishu, terwijl u nu een document (getuigenis dd. 8/3/2018) voorlegt dat stelt dat u in Gendershe bent geboren. Deze vaststelling bevestigt bovenstaande bemerkingen aangaande de beperkte bewijswaarde van Somalische documenten. De door u voorgelegde documenten kunnen uw onwetendheid dus niet corrigeren en uw herkomst uit Gandarshe, Lower Shabelle, allerminst aantonen." In weerwil van verzoekers huidige algemene verzuchtingen, wordt door het Commissariaat-generaal geenszins bewijswaarde aan de door hem neergelegde documenten ontzegd om de enkele reden dat "Somalië geen staatsarchieven zou hebben" en dat "documenten uit Somalië niet betrouwbaar zouden zijn", zoals verzoeker in zijn verzoekschrift op algemene wijze beweert. Verzoekers kritiek mist dan ook feitelijke grondslag. Bovendien dient te worden benadrukt dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen (RvS 14 juli 2011, nr. 7.257 (c)), wat hier niet het geval is, zo blijkt uit voormeld arrest van de Raad waarin in het kader van verzoekers vorig verzoek om internationale bescherming tot de ongeloofwaardigheid van zijn voorgehouden herkomst en problemen werd besloten. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten.

Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen.

De Raad onderstreept voorts dat de door verzoeker aangehaalde rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, individuele gevallen betreft en geen precedentwaarde heeft die bindend is.

Verzoeker, wiens Somalische nationaliteit ter zake niet wordt betwijfeld, maakt echter niet aannemelijk dat hij afkomstig is uit het dorp Gandarshe, gelegen in het district Merka van de Somalische provincie Lower Shabelle, noch uit een gebied in Somalië waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire bescherming kan worden toegekend of waar, al naar het individuele geval, toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad besluit dat verzoeker geen elementen aanbrengt waarom hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Verzoeker maakt derhalve niet aannemelijk dat een terugkeerbesluit leidt tot een direct of indirect refoulement.

5. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 27 juni 2018, voert verzoekende partij aan dat zij haar best heeft gedaan om haar herkomst te staven. Zij wijst er op dat zij in haar volgend verzoek een getuigenis van twee bewoners van Gandarshe, geboortecertificaten en nationaliteitsbewijzen van haar echtgenote en drie kinderen, en een huwelijkscertificaat heeft ingediend en dat deze documenten zonder enige twijfel haar herkomst staven. Verzoekende partij wijst er op dat zij niet kan akkoord gaan met het feit dat haar verzoek om internationale bescherming wordt afgewezen als ongeloofwaardig omdat er geen documenten worden ingediend, en bij een volgend verzoek de documenten niet worden aangenomen omdat de eerste zaak ongeloofwaardig is. Volgens verzoekende partij blijft men zo in het rond draaien. Tot slot wijst zij er op dat het niet is omdat er veel corrupte documenten zijn, dat ook haar documenten vals zijn.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de voormelde beschikking opgenomen grond. Verzoekende partij beperkt zich immers louter tot het verwijzen naar en volharden in de bewijswaarde van de door haar in het kader van haar huidig verzoek om internationale bescherming neergelegde documenten, het vasthouden aan haar voorgehouden herkomst, en het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en in het verzoekschrift aangehaalde argumenten. Verzoekende partij gaat echter niet *in concreto* in op, minstens formuleert zij geen concrete en valabele argumenten die een ander licht vermogen te werpen op de in de beschikking van 27 juni 2018 opgenomen grond.

Zo slaagt verzoekende partij er, door louter opnieuw naar voornoemde stukken te verwijzen en eerdere algemene beschouwingen en bedenkingen te herhalen, geenszins in een ander licht te werpen op de grond in de beschikking waar met betrekking tot de door haar aangebrachte stukken het volgende wordt vastgesteld:

“Verzoeker betwist en bekritiseert op algemene wijze, doch hij ontkracht, noch weerlegt en werpt geen ander licht op de motivering in de bestreden beslissing waar met betrekking tot de door hem aangebrachte documenten wordt vastgesteld:

“In kader van uw huidige verzoek om internationale bescherming, legt u volgende documenten neer: een getuigschrift waaruit blijkt dat 2 bewoners uit Gandarshe verklaren dat u in Gandarshe woonachtig bent, een huwelijkscertificaat, geboortecertificaten en nationaliteitsbewijzen van uw echtgenote en uw drie kinderen. Ten eerste wordt opgemerkt dat deze documenten allemaal in maart 2018 opgesteld en afgeleverd werden in Mogadishu, terwijl u op dat moment in België verbleef. Daarenboven vermeldde de RVV in haar arrest reeds dat “...een document slechts één element in het asielrelaas (is) en hangt de bewijswaarde af van de asielzoekers verklaringen en andere objectieve criteria...” (arrestnr. 210.582, p. 11). Verder stelt de RVV dat “verzoeker gaat er aldus aan voorbij dat de louter neergelegde documenten op zichzelf niet vermogen de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen” (arrestnr. 210.582, p. 11). Bovendien stelt de RVV dat “er nog steeds geen erkende bevoegde burgerlijke autoriteit is in Somalië om documenten van burgerlijke stand af te leveren, dat sinds de start van de burgeroorlog in 1990 de meeste archieven werden vernietigd en dat de weinige archieven die niet zijn vernietigd, nu in handen zijn van individuen of om een andere reden niet terug te vinden zijn en dat er geen archieven, kopieën of originele documenten voorhanden zijn die gebruikt kunnen worden als referentiemateriaal bij het opstellen van (identiteits)documenten. Daarenboven bekleedt Somalië in 2015 de voorlaatste plaats in de Corruption Perceptions Index en voert Somalië tussen 2008 en 2013 de Failed States Index aan” (arrestnr. 210.582, p. 11). Ten slotte kan nog worden opgemerkt dat u tijdens uw eerste verzoek een document (Somalische identiteitskaart) voorlegde waarop stond dat u geboren bent te Mogadishu, terwijl u nu een document (getuigenis dd. 8/3/2018) voorlegt dat stelt dat u in Gendershe bent geboren. Deze vaststelling bevestigt bovenstaande bemerkingen aangaande de beperkte bewijswaarde van Somalische documenten. De door u voorgelegde documenten kunnen uw onwetendheid dus niet corrigeren en uw herkomst uit Gandarshe, Lower Shabelle, allerminst aantonen.” In weerwil van verzoekers huidige algemene verzuchtingen, wordt door het Commissariaat-generaal geenszins bewijswaarde aan de door hem neergelegde documenten ontzegd om de enkele reden dat “Somalië geen staatsarchieven zou hebben” en dat “documenten uit Somalië niet betrouwbaar zouden zijn”, zoals verzoeker in zijn verzoekschrift op algemene wijze beweert. Verzoekers kritiek mist dan ook feitelijke grondslag. Bovendien dient te worden benadrukt dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen (RvS 14 juli 2011, nr. 7.257 (c)), wat hier niet het geval is, zo blijkt uit voormeld arrest van de Raad waarin in het kader van verzoekers vorig verzoek om internationale bescherming tot de ongeloofwaardigheid van zijn voorgehouden herkomst en problemen werd besloten. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen.”

Verzoekende partij ontkracht, noch weerlegt voorgaande vaststellingen. Bovendien gaat zij er ten onrechte van uit dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren, met name wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden (cf. RvS 17 december 2013, nr. 225.960).

Daarenboven dient benadrukt dat documenten een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten, waarvan hier geen sprake. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen.

De Raad herhaalt dat verzoekende partij, van wie de Somalische nationaliteit ter zake niet wordt betwijfeld, niet aannemelijk maakt dat zij afkomstig is uit het dorp Gandarshe, gelegen in het district Merka van de Somalische provincie Lower Shabelle, noch uit een gebied in Somalië waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire bescherming kan worden toegekend of waar, al naar het individuele geval, toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad besluit dat verzoekende partij geen elementen aanbrengt waarom zij een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Verzoekende partij maakt derhalve niet aannemelijk dat een terugkeerbesluit leidt tot een direct of indirect refoulement.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie september tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

M.-C. GOETHALS